

## POSTANOWIENIE

12 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 12 maja 2025 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku D.P.

z udziałem N. spółki akcyjnej w P., miasta Ł., E. P., J.P., Bank spółki akcyjnej w W., A.P., Bank [...]spółki akcyjnej w W., H. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W., U. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamknięty w W., [...] Bank spółki akcyjnej w W., [...] Bank spółki akcyjnej w W, zarządcy V. spółki akcyjnej w restrukturyzacji w W.

w przedmiocie ustalenia planu spłaty wierzycieli,

na skutek skargi kasacyjnej D.P.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi

z 15 września 2023 r., XIII Gz 209/23,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) oddala wniosek Banku SA w W. o zasądzenie od D.P. na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z 15 września 2023 r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił zażalenie upadłego nieprowadzącego działalności gospodarczej D.P. wniesione na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi z 17 marca 2023 r. ustalające plan spłaty wierzycieli.

Upadły wniósł skargę kasacyjną, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej objętej art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolę „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Skarżący podniósł, że skarga jest oczywiście uzasadniona, albowiem Sąd drugiej instancji dokonał wadliwej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów i ustalił plan spłaty wierzycieli niezgodnie z zasadą optymalizacji i z przekroczeniem możliwości majątkowych i zarobkowych upadłego.

W nawiązaniu do tej przyczyny kasacyjnej należy podnieść, że zgodnie z, utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, poglądem, oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na jej oczywistej zasadności, nakładało na skarżącego powinność wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia konkretnych, przytoczonych we wniosku, przepisów prawa materialnego lub procesowego, naruszenia dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez odwoływania się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, które nie podlegają badaniu na etapie tak zwanego przedsądu (zob. postanowienia Sądu

Najwyższego z 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, Nr 3, poz. 52; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, Nr 10, poz. 156 oraz z 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” skargi w przedstawionym wyżej rozumieniu, czego nie może łączyć z subiektywnym odczuciem strony, że zaskarżone orzeczenie jest oczywiście niezasadne lub niesprawiedliwe (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 5 września 2008 roku, I CZ 64/08; z 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01 i z 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08). Oczywiście jest to, co jest widoczne na pierwszy rzut oka, bez badania i studiowania akt sprawy oraz prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Należy też przypomnieć, że zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa poglądem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście sprzecznego z prawem i nieprawidłowego orzeczenia, które z tych przyczyn nie może się ostać w obrocie prawnym (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2015 r., III CSK 198/15; z 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15.; z 2 czerwca 2016 r., III CSK 113/16; z 27 października 2016 r., III CSK 217/16; z 29 września 2017 r., V CSK 162/17; z 7 marca 2018 r., I CSK 664/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 726/17 z 5 października 2018 r., V CSK 168/18).

Wniosek skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej ze względu na przyczynę kasacyjną, wskazaną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., nie spełnia tych wymagań, powszechnie aprobowanych w orzecznictwie i nauce prawa. Skarżący nie przytoczył we wniosku przepisów prawa, których rażącego naruszenia miałby dopuścić się Sąd Okręgowy w stopniu decydującym o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Nie wykazał widocznej *prima vista* wadliwości zaskarżonego orzeczenia. We wniosku polemizuje, w istocie, z oceną dowodów i ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego postanowienia, co nie jest dopuszczalne w skardze kasacyjnej ( art. 398<sup>13</sup> § 2 i art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.).

W tym stanie rzeczy, orzeczono, jak w sentencji, nie obciążając skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz wierzyciela Banku S.A. w W., który wniósł odpowiedź na skargę kasacyjną (art. 102 k.p.c.).

(A.D.)

[a.]